

ขอยิ้มหน่อยนะคะ

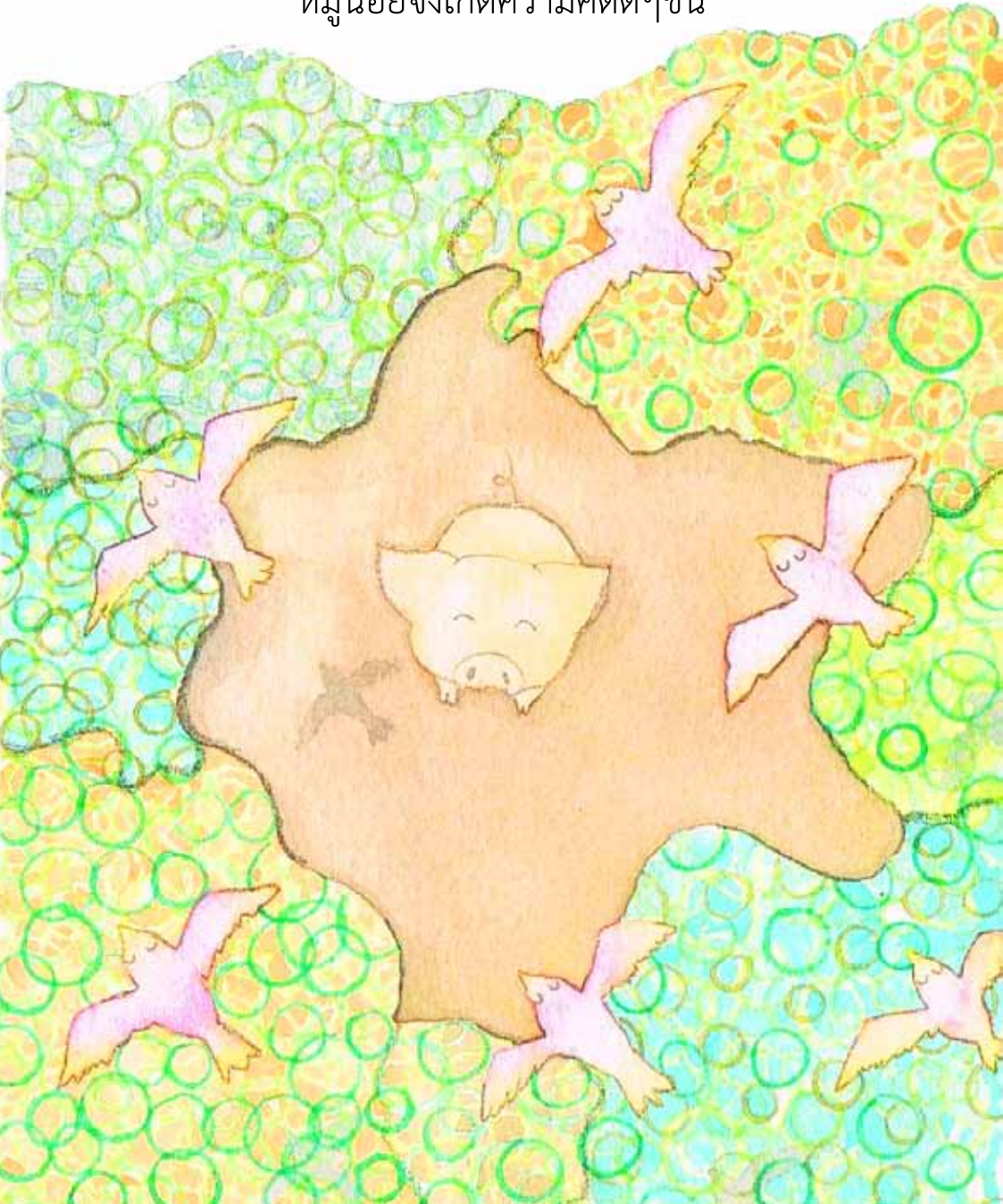
เรื่องและภาพโดย ศุภิกา พุทธาประทีป

ขอเยี่ยมหน่ออ่อนนะ

เรื่องและภาพโดย ศุภิกา พุทธาประทีป

หมูน้อยเบื่อกับการกินและนอนอย่างหมูๆ
เมื่อนกน้อยบินผ่านหน้ามันไป
หมูน้อยจึงเกิดความคิดดีๆ ขึ้น

“นกน้อยจ๋า” หมูน้อยทำเสียงหวาน
“ฉันเบื่อกินแล้วก็นอนอย่างหมูเหลือเกิน
ถ้าฉันบินได้อย่างเธอฉันคงไม่เบื่ออีกต่อไป
ฉันขอยืมปีกของเธอได้ไหมจ๊ะ ขอยืมเดี่ยวเดี๋ยวเอง น่านะ”

หมูน้อยออกอ้อน จนนกน้อยยอมให้ยืมปีกของมัน

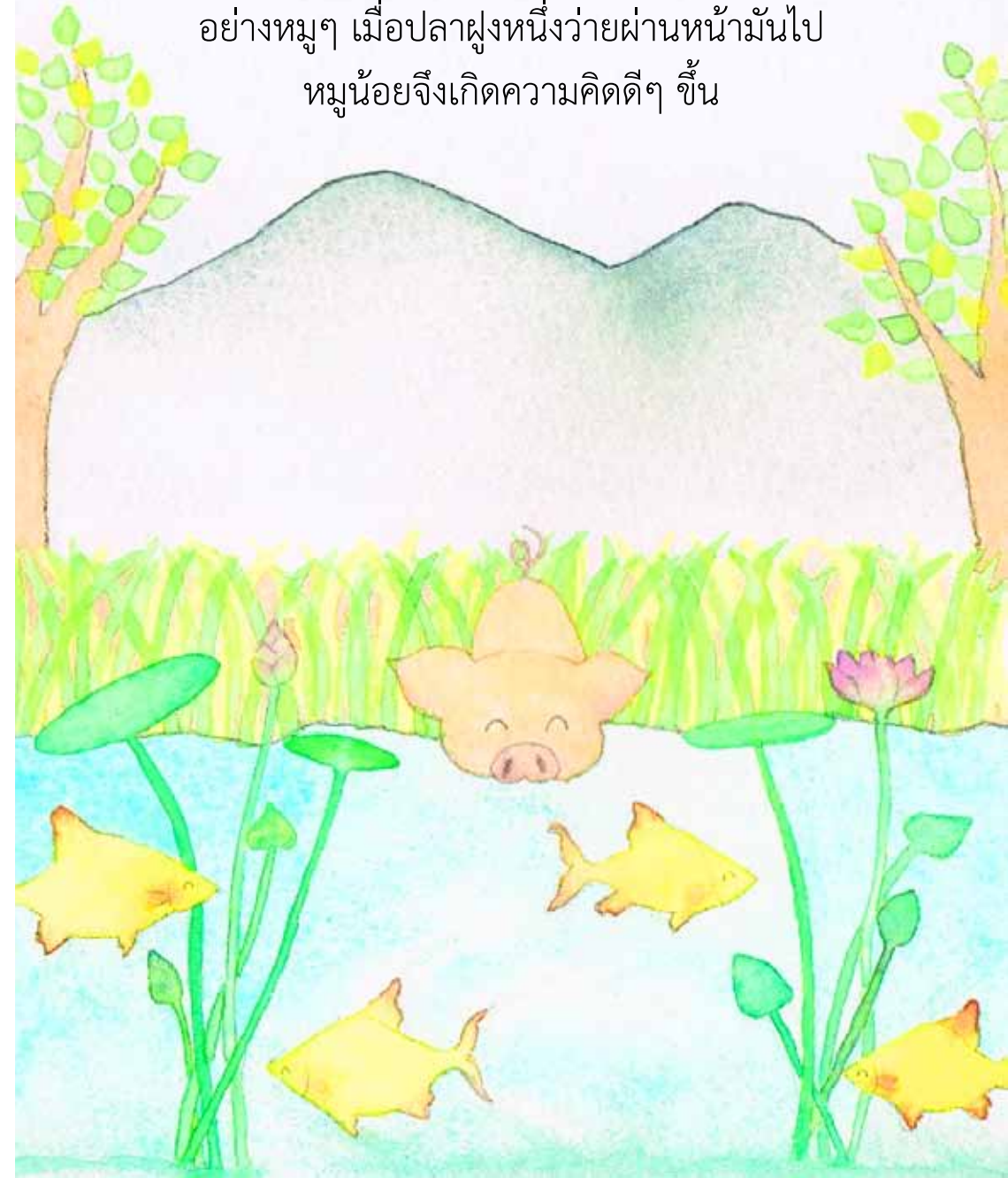
ด้วยความดีใจ มันรีบขยับปีกบินขึ้นฟ้าทันที
“โครม!” หมูน้อยชนกับต้นไม้เข้าอย่างจัง

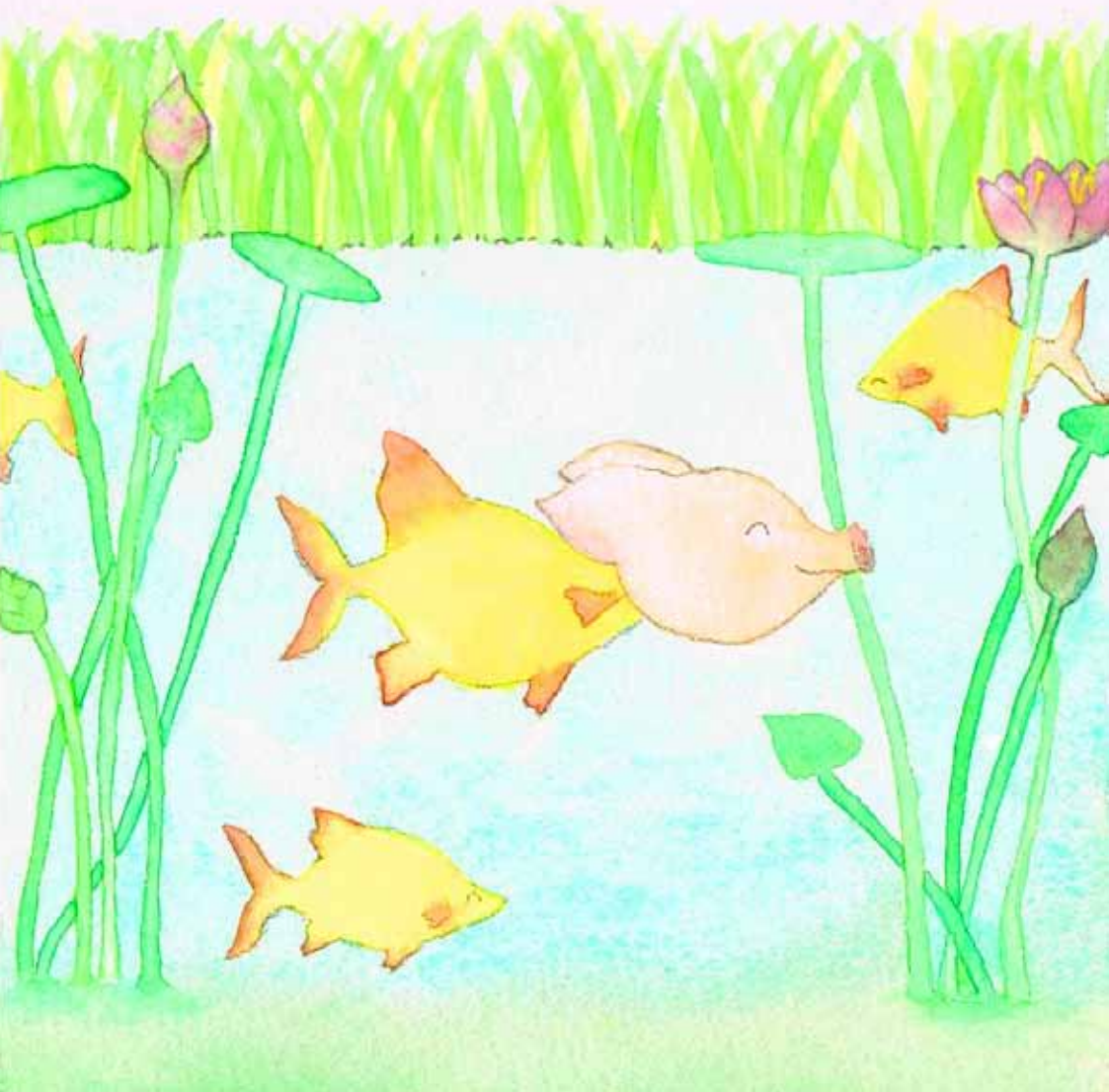
แม้ว่ามันจะพยายามอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ
“ฉันว่ามันไม่เข้ากับหมูตัวน้อยอย่างฉันเท่าไหร่นะ”
หมูน้อยยอมแพ้และคืนปีกให้กับนกน้อยไป

ที่ริมบึง หมูน้อยยังคงเบื่อหน่ายกับการกินและนอน
อย่างหมู่ๆ เมื่อปลาฝูงหนึ่งว่ายผ่านหน้ามันไป
หมูน้อยจึงเกิดความคิดดีๆ ขึ้น

“ปลาจ๋า” หมูน้อยทำเสียงหวาน
“ฉันเบื่อกินแล้วก็นอนอย่างหมูเหลือเกิน
ถ้าฉันว่ายน้ำได้อย่างเธอฉันคงไม่เบื่อกินต่อไป
ฉันขอยืมครีบของเธอได้ไหมจ๊ะ
ขอยืมเดี๋ยวเดี๋ยวเอง น่านะ”
หมูน้อยออกอ้อน จนนกน้อยยอมให้ยืมครีบของมัน

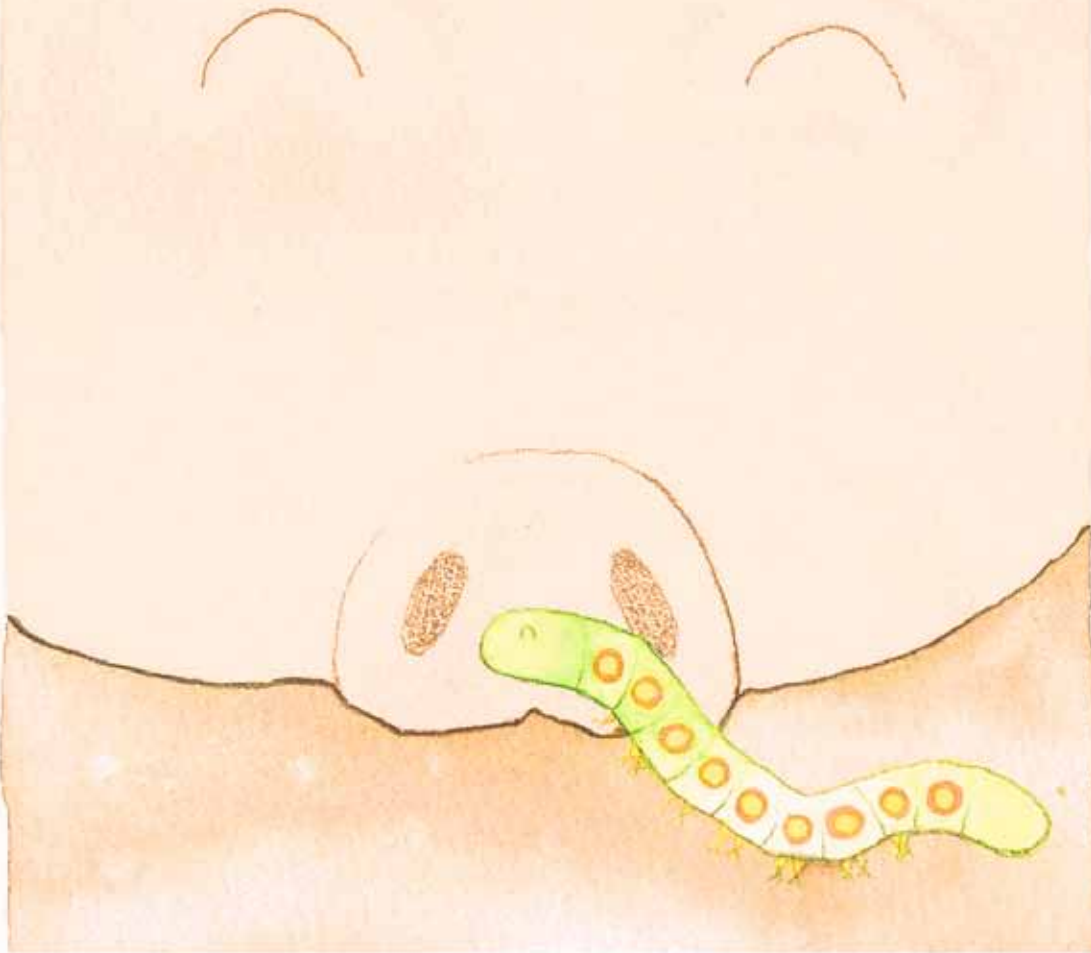
ด้วยความดีใจ มันรีบกระโจนลงน้ำพร้อมส่ายครีบไปมา
มันเคลื่อนตัวไปได้ช้า ไม่นานก็ต้องโผล่ขึ้นมาหายใจ

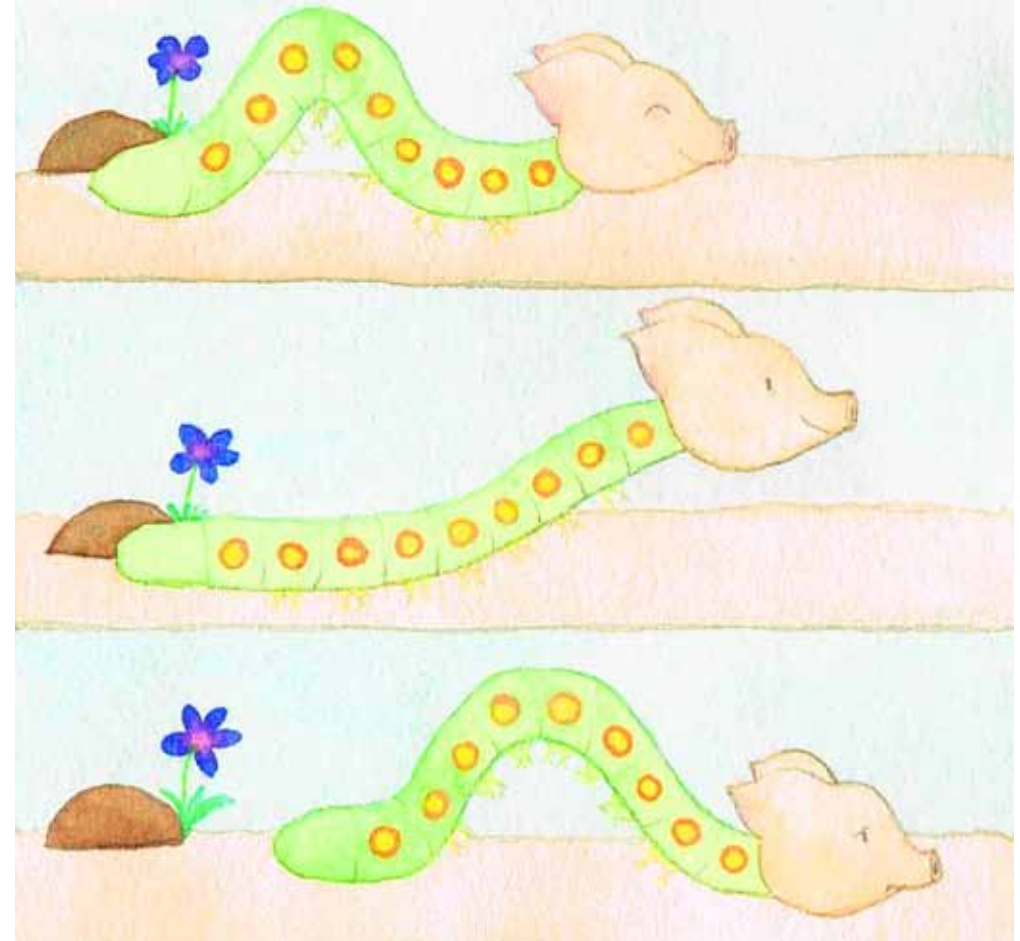
แม้ว่ามันจะพยายามอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ
“ฉันว่ามันไม่เข้ากับหมูตัวน้อยอย่างฉันเท่าไหร่นะ”
หมูน้อยยอมแพ้และคืนครีบให้กับปลาตัวนั้นไป

หมู่น้อยยังคงเบื่อหน่ายกับการกินและนอนอย่างหมูๆ
เมื่อหนอนตัวจิ๋วกระดึ๊บๆ ผ่านหน้ามันไป
หมู่น้อยจึงเกิดความคิดดีๆ ขึ้น

“หนอนจิ๋วจ๋า” หมู่น้อยทำเสียงหวาน
“ฉันเพื่อที่จะต้องกินแล้วก็นอนอย่างหมูเหลือเกิน
ถ้าฉันกระดึ๊บๆ ไปได้อย่างเธอฉันคงไม่เบื่ออีกต่อไป
ฉันขอยืมลำตัวของเธอได้ไหมจะ
ขอยืมเดี่ยวเดี๋ยวเอง น่านะ”

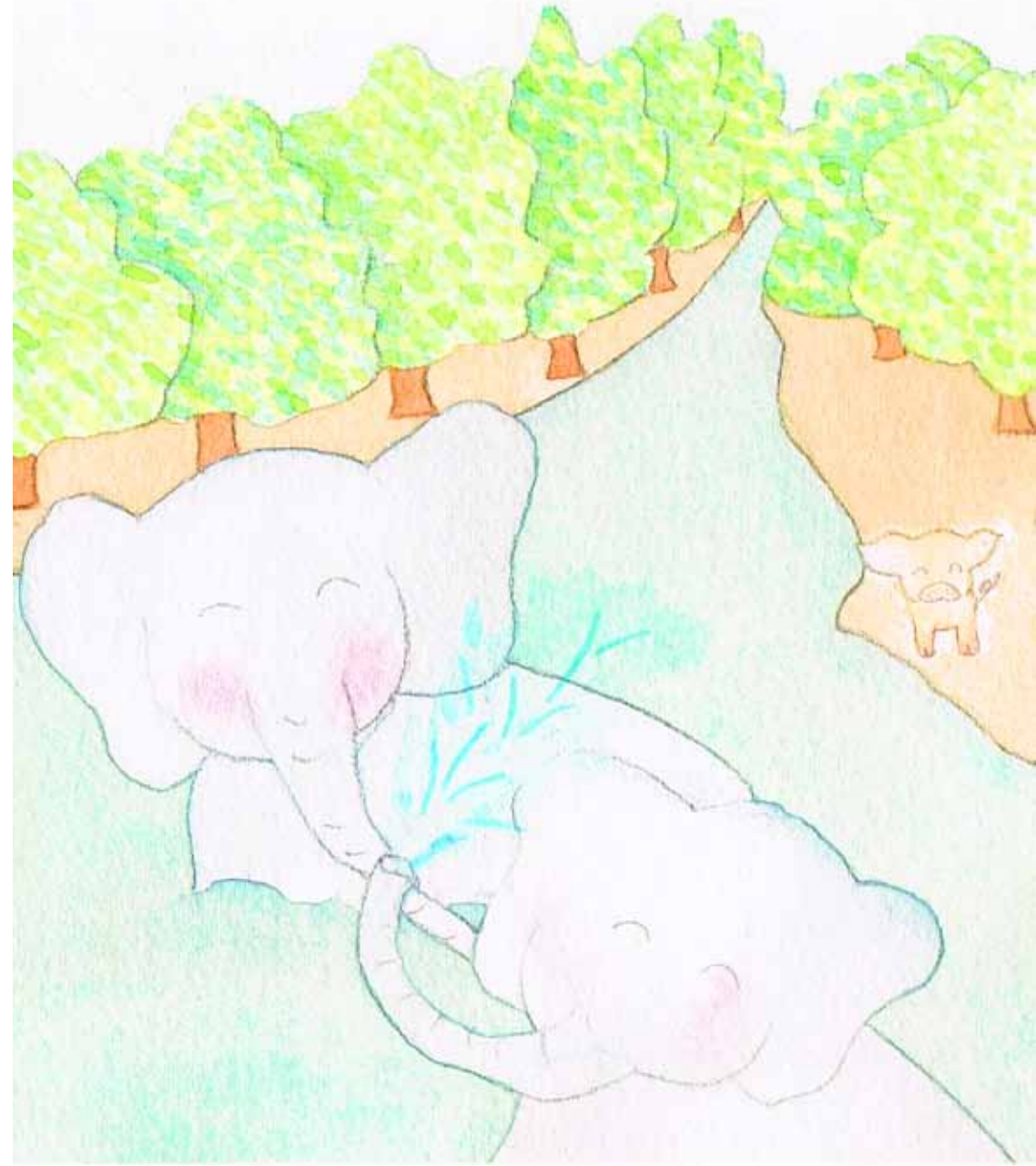
หมู่น้อยออกอ้อนจนหนอนจิ๋วยอมให้ยืมลำตัวของมัน

ด้วยความดีใจ มันรีบกระดืบ... แล้วก็กระดืบ...
แต่ไปไม่ได้ไม่ไกลมันก็หมดแรง
แม้ว่ามันจะพยายามอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ
“ฉันว่ามันไม่เข้ากับหมูตัวน้อยอย่างฉันเท่าไรนะ”

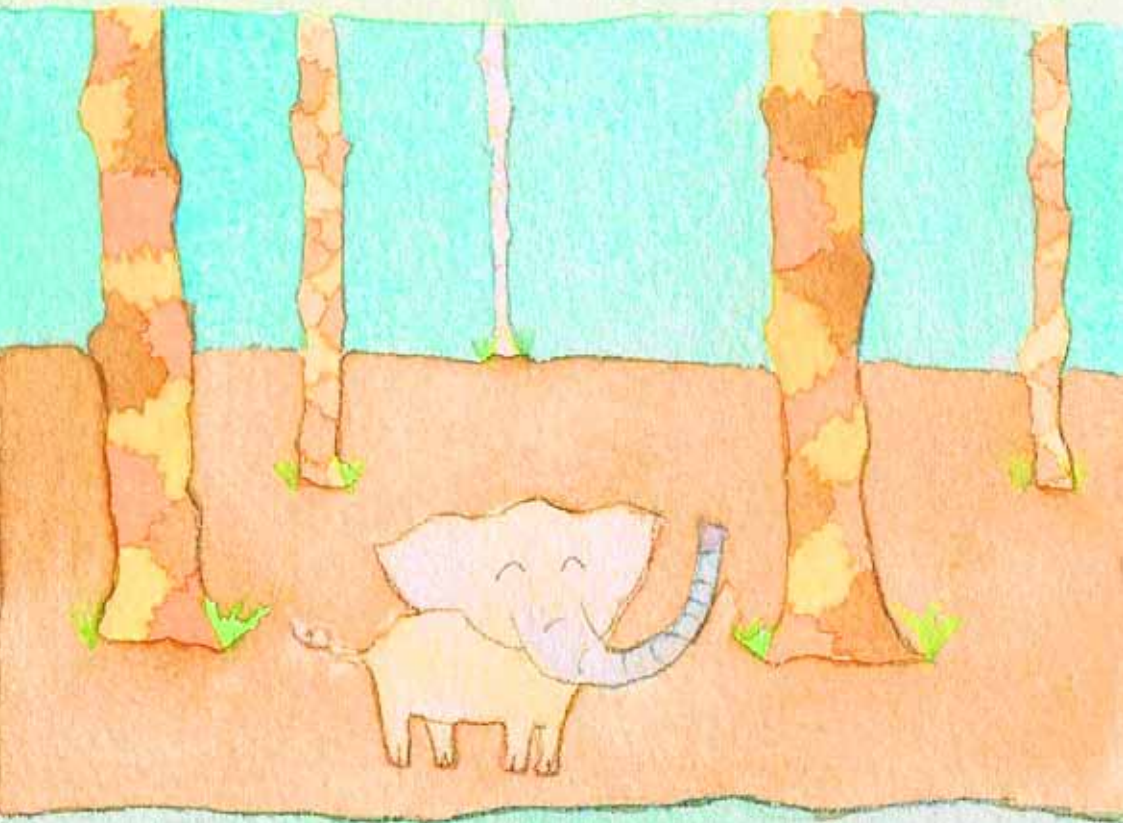

หมูน้อยยอมแพ้ และคืนลำตัวให้กับหนอนจิ๋วไป

หมูน้อยยังคงเบื่อหน่ายกับการกินและนอนอย่างหมูๆ
เมื่อช่างเบื่อดูดและพ่นน้ำเล่นอยู่ที่แม่น้ำข้างหน้า
หมูน้อยจึงเกิดความคิดดีๆ ขึ้น

“ช้างเบิ้มจ๋า” หมูน้อยทำเสียงหวาน
“ฉันเปื้อนที่จะต้องกิน แล้วก็นอนอย่างหมูเหลือเกิน
ถ้าฉันดูดและพ่นน้ำทางจมูกได้อย่างเธอ
ฉันคงไม่เปื้อนอีกต่อไป ฉันขอยืมวงของเธอดีไหมจะ
ขอยืมเดี๋ยวเดี๋ยวเอง นานะ”

หมูน้อยอดอ้อน จนช้างเบิ้มยอมให้ยืมวงของมัน

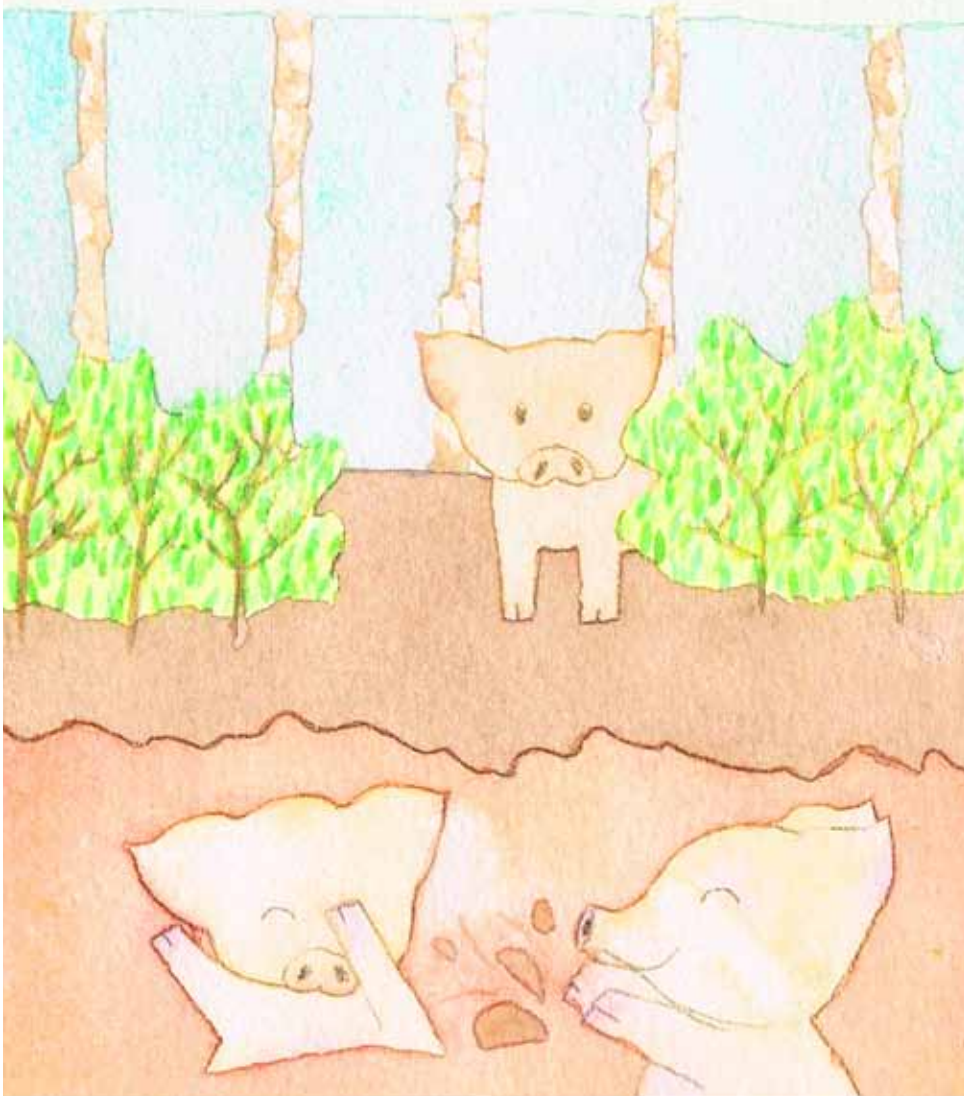
ด้วยความดีใจ มันรีบใช้วงดูดน้ำเข้าจมูกอย่างรวดเร็ว
แต่ขณะที่น้ำถูกพ่นออกมาอย่างยากลำบาก
หมูน้อยก็สำลั๊กน้ำ

แม้ว่ามันจะพยายามอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ
“ฉันว่ามันไม่เข้ากับหมูตัวน้อยอย่างฉันเท่าไหร่นะ”
หมูน้อยยอมแพ้และคืนวงให้กับช้างเบิ้มไป

หมูน้อยยังคงเบื่อหน่ายกับการกินและนอนอย่างหมูๆ
เมื่อเพื่อนๆของหมูน้อยพากันมาเล่นโคลนอย่างสนุกสนาน
หมูน้อยก็นึกขึ้นได้ว่า อะไรที่เคยทำให้มันหายเบื่อ

“เพื่อนจ๋า” หมูน้อยทำเสียงหวานกว่าเคย
“รอหมูน้อยด้วยซีจ๊ะ”

